

flere med sig. Det er en Indvending, som man kjender sig overordentlig godt fra mange andre Tilfælde. Det er paa den Maade, man kvæler de smaa Nyfødte næsten i Jødsjelen ved at hænge dem en saadan Røllesten om Halsen, og det er ogsaa Grunden til, at jeg ved Redactionen af Forslaget har modsat mig, at der foreløbig kom Mere, med. Det erede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (G. F. Larsen) gik endog saa saa vidt, at han mente, at man skulde vente med dette, indtil man fik en ny Civillovbog, det vil altsaa sige: en ny Christian den 5tes Lov, men jeg er bange for, at det vilde være saalænge, at denne Lov snarere vilde komme til at hedde Christian den 22des Lov. Det Spørgsmaal, som naturligvis ligger nærmest for, forsaavidt man vil have mere med, er Spørgsmaalet, om Kuratelet skal affattes eller ei. Skal det affattes, medfører det en Mængde nye Regler, og netop derfor er jeg bange for at være ved den Sag. Jeg synes, at det meget godt kan blive staaende, i alt Fald foreløbig. Ligeledes tror jeg, det er muligt at gennemføre et Lovforslag om dette uden at gjøre nogen Forandring i Næringsloven. Det ser jeg ganske tydeligt, og i saa Tilfælde maa der tilføies en Bestemmelse til det foreliggende Lovforslag. Jeg skal sige, hvorledes jeg mener, at den kunde udtrykkes, da jeg allerede har været belavet paa en saadan Indvending. Man kunde ganske vist tilføie til dette lille Lovforslag: „Denne Lov ændrer Sittet i Loven af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabriksdrift § 2, 1, saaledes at de 25 Aar fremdeles kræves for at kunne vinde Borgerkab og Næringsbevis,“ og man skulde saa tilføie i en Parenthes en Henviisning til samme Lovs § 7; thi der staar udtrykkelig nævnt 25 Aars Alderen. Hvis man vil høre sig ad paa en anden Maade, vilde man ikke stille begge Nøen lige, og det mener jeg, man bør ved denne Leilighed. Den høitærede Minister mente, at det vilde være besynderligt, naar man satte Fuldmyndighedsalderen ned til 21 Aar, at man saa ikke ogsaa gav den Fuldmyndige Ret til at faae Borgerkab og Næringsbevis, men jeg kan ikke se noget Besynderligt deri. Jeg tror, man der skal gaa frem med smaa Slag, og det vilde vistnok vække endnu større Modstand, hvis man gjorde nogen Forandring i Næringsloven paa dette Punkt, men ved foreløbig at lade Næringsloven udeusor i Realiteten, forekommer det mig, at man bedst berede Veien for Reformen i Fremtiden.

Dernæst kan jeg heller ikke indrømme, at det, som er sagt om Afgang til Embedet, skulde have videre Bægt. Der kræves jo

Fuldmyndighed; for at være Dommer, og saa vilde kunne naae at gaa det igjennem, som skal gjennemgaaes for at naae dertil, inden det 21de Aar. Men det vilde vi jo meget godt, at selv om det i et enkelt Tilfælde viser sig, at der kan naas saa vidt, er det dog Noget, som maasse kun indtræffer i et af Hundrede Aar. Men skulde der tilfældigvis være en Enkelt, som var saa overordentlig begavet, og der var saa stor Trang til at faae ham til Dommer, er det godt, at Borten staar aaben for denne Ene. I det Hele taget tror jeg, at hvor der er Tale om at blive Noget, skal man ikke være saa bange for, at lade Borten staa aaben for den Ene, men hvor der er Tale om, at der skal Mange, gennem Borten, skal man være forsigtig. Det er det Samme, som gjør sig gjældende med Hensyn til Valgbarhed og Valgret. Med Hensyn til Valgbarheden skal man ikke være bange for at sætte Grændsen meget lavt; men med Hensyn til Valgretten skal man snarere være forsigtig. Desuden har jo Grundloven ikke været bange for at gjøre de kongelige Prindsers myndige med 18 Aars Alderen, og det er en Stilling, som er endnu høiere end Dommerstillingen. Dernæst er der Spørgsmaalet om Afgang til Egtteskab, og der forundrede det erede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Larsen) mig meget ved sine konervative Anskuelser. Thi det er Meninger, som ellers kun høres hos vore gamle Bedsteforældre. Det kommer an paa, om man i det Hele taget ønsker, at Folk skulle indgaa tidlige Egtteskaber, eller om man vil modarbejde tidlige Egtteskaber. Jeg staar paa det Standpunkt af Hensyn til Moralens at ønske tidlige Egtteskaber, og jeg kan ikke have Betænkeligheder ved Lovforslaget i den Henseende. Dog vil jeg indrømme den høitærede Justitsminister, at det muligt kunde være ønskelig at faae indført en Bestemmelse om, at Forældre — jeg vil ikke sige Fæderne alene — kunde gjøre testamentariske Undtagelser, hvor der er Tale om meget store Midler, og hvor Barnet maatte befrygtes at være meget ødselt. I det Hele taget forekommer det mig, at Modstanderne af dette Lovforslag ikke lægge Mærke til, at ved en Udvidelse af Retten faae Vedkommende ikke alene større Magt til at gjøre Dndt — til at ruinere sig og sin Familie, som det erede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds sagde — men han faar ogsaa større Magt til at gjøre Godt, og det kommer saa an paa, om man er Besjæmst eller Optimist, om man tror paa, at Verden dog gaar frem, eller om man tror, at Flertallet af den Slags unge